

Brig: Det ærede Medlem for Præsto Amts 4de Bølgfreds (Frølund) udtalte sig paa en Maade, som let kunde misforstaaes af Thinget, idet han sagde, at Examenscommissionen fuldtvel vidste, om Examinanderne vare fra Statsseminarierne eller vare Privatister, overhovedet, hvorfra de vare. Dette er ingenlunde Tilfældet. Jeg har examineret dem, og jeg skal erklære, at jeg ikke har vidst, hvorfra de kom, og der forelaa aldeles intet Officielt derom. Man faaer nemlig en Liste, der er alphabetisk ordnet og uden nogenformig Betegnelse. Naar jeg vilde have spurgt Vedkommende iforveien, hvorfra han var, kunde jeg have faaet det at vide, men det meddeelttes mig ikke officielt. Det er altsaa saaledes indrettet, at man ikke faaer det at vide, naar man ikke selv vil gjøre sig nogen Ueilighed derfor. Der er saaledes ingen Grund til at anlage, at der skulde vises nogen Partisthed i denne Henseende, ligesaa lidt som jeg troer, at den har været tilstede. Det ærede Medlem talte dernæst om det Vatterlige i, at Examinanderne skulde medbringe Attester for praktisk Virksomhed. Jeg troer dog, at de Fleste ville erkjende, at for at være en dygtig Lærer er det ikke nok at have gode Kundskaber, men at det er fuldt saa vigtigt at have Evne til at fremsætte disse Kundskaber, at det altsaa er ganske naturligt, at den, der indstiller sig til den Prøve, hvorved hans Kundskaber prøves, tillige medbringer Beviis her, at han har øvet sig i den Gjerning, hvortil denne Kundskabsprøve giver ham Ret. Et andet Spørgsmaal er, om denne Prøve, der anstilles i praktisk Færdighed, har Noget at betyde; i den Henseende kunde jeg maaffee lettere blive enig med det ærede Medlem.

Ministeren for Kirke- og Underviisningsvæsenet: Den ærede Drdfører yttrede blandt Andet, at den mindre Tilfredshed, som Udvalget havde udtalt, med Hensyn til at der ikke var gjort Brug af de 3,000 Rd. til en Examenscommission, var rettet imod min Formand, men ikke imod mig. Jeg maa dog i denne Anledning til min Formands Retfærdiggjørelse gjøre opmærksom paa, at han meget godt kan have forlangt en saadan Bevilling og kan have ønsket at benytte den,

men ikke har seet sig istand til at faae Examenscommissionen organiseret i den Tid, han beklædte sin Stilling. — Den ærede Drdfører gjorde dernæst opmærksom paa, at, dersom jeg, naar jeg ikke havde i Sinde at bruge Bevillingen, vilde vise en Opmærksomhed imod den nedsatte Kirkecommission, vilde jeg derved gjøre mig skyldig i en Uhosflighed imod Folkethinget. Denne Behreidelse kan jeg virkelig ikke lade sidde paa mig, men den ærede Drdfører gjør mig ogsaa storlig Uret. Den Beslutning, at der skulde gives Penge til en Examenscommission, er jo gaaet igjennem Folkethinget her, og det er altsaa en Majoritet, som har afgjort, at Sagen skulde ind paa Finantsloven, men det forekommer mig, at det er en Hosflighed imod denne Majoritet, naar jeg sørger for, at enten jeg selv, saasnart jeg har den Overbeviisning, at Bevillingen bør bruges, eller min Eftermand — thi den ærede Drdfører spaaede mig hurtigt en Eftermand — hvis han er af den Mening, at den skal bruges, kan fyldestgjøre Majoritetens Duffe. — Af et Par Ytringer, jeg brugte for at antyde, at jeg kunde ønske en lille Bevilling til en Understøttelse af, hvad der kunde gjøres i flere Retninger, f. Ex. med Hensyn til en Indskrænkning af den lange Tid, som nu behøves ved Universitetet, for at man kan absolvere Embedsexamen, tog den ærede Drdfører Anledning til at mene, at jeg egentlig skulde ønske en Commission for at benytte den, — han sagde det ikke, men det var hans Mening — som et Skærmbret, bag hvilket jeg kunde trække mig tilbage, for at beskytte mig imod de forskjellige Angreb, der fremkom imod den høiere Underviisning og Underviisningen ved Universitetet. Jeg skal gjøre den ærede Drdfører opmærksom paa, at han heri tager Feil; han kjender mig ikke, men veed den ærede Drdfører, hvad Folgen er, naat man troer tilde og udtaler sig tilde om Noget, som man ikke kjender noget? Det er ingenlunde den, at fornuftige Folk mene, at den, over hvem Dommen udtales, fortjener den; nei, man slutter deraf, at den, som saa letfindig udtaler sig saaledes, selv maa have den Feil, at han har lyst at skjule sig bag et Skærmbret. — Den ærede Drdfører sagde om mig, at